

var udmærket Skibslejlighed, idet Det forenede Dampskibsselskab stillede Skibsrum til Raadighed, Skibsrum, der netop var ledige paa Grund af de rent kriseagtige Forhold i De forenede Stater, som Krigens Udbrud havde skabt.

Spørgsmaalet kom altsaa til at foreligge i den Form, om Regeringen i den omtalte Anledning vilde stille Valuta til Raadighed for det private Initiativ. Nu oplyses det, at man fra herværende Bankers Side har sagt, at de kunde magelig stille tilstrækkelig Dollarsvaluta til Raadighed. Nu kan jeg jo ikke vide, med hvor stor en Omhyggelighed de Forhandlinger er førte, hvor langt man er gaaet ind paa Sagen, hvilke Tal der er nævnt, men det lyder unøgtelig ret utroligt, at to herværende Privatbanker paa det Tidspunkt, altsaa saa vidt jeg forstaar i Slutningen af August Maaned, skulde have været i Stand til at stille i ubegrænset Maal Dollars til Raadighed. Jeg kan godt tænke mig — saaledes er det elskværdige Forhold mellem vore Banker, det er intet Konkurrenceforhold, de kappes —, at naar den ene siger: Jeg stiller Dollars til Raadighed, siger den anden Bankdirektør, grebet af Samfundssiver og Nidkærlighed: Ogsaa jeg stiller gerne Dollars til Raadighed. Men naar det kommer til Stykket, og Dollarne skal paa Bordet — kommer de der saa — det er dette, som er det afgørende. Hvis man virkelig skulde til Bunds i Sagen, maatte man kræve positive Oplysninger om, hvor meget de herværende Banker kunde stille til Raadighed, om det var Beløb; der stod i noget som helst Forhold til det Behov, der skulde tilfredsstilles. For mig staar det saaledes, at det er meget usandsynligt, at det, hvis det var kommet til Stykket, skulde være lykkedes Bankerne uden Regeringens Hjælp at skaffe de nødvendige Dollarsvaluta, hvorimod Regeringen ved at bære sig ad paa lignende Maade som den franske Regering, ved altsaa at stifte et Laan i Amerika af den særlige Beskaffenhed, som den franske Regering nogenlunde samtidig skaffede sig, vilde have tilvejebragt de nødvendige Valuta. Jeg mener, at hvis de private Importører ikke var til at formaa til at tage Affære, vilde det endog til en vis Grad have været klogt af Regeringen selv at tage Affære. Thi hvorledes laa Forholdene?

Stillingen var den, at man allerede den Gang kunde se, at vor egen Rughøst var knap, og hvis man havde spurgt kyndige Folk, vilde man have faaet Besked om, at vor egen Rughøst vilde gennem-

gaaende give daarligt Brød. Jeg ved ikke, hvorledes den — jeg fristes til at sige — Fabel er opstaaet, at den danske Rug i Aar for en stor Del skulde give godt Brød. I Virkeligheden er det en Kendsgerning, at Rugen i mange Aar ikke har været saa slet som i 1914. For at Rugen skal kunne kaldes god i den her omhandlede Betydning, skal den — det kan man faa at vide af enhver fagkyndig Mand — have en god hollandsk Vægt. Vægtfylden maa mindst være 122 til 123 Pund hollandsk, Rugen maa kunne give godt Meludbytte ved Sigtning og have god Bageevne, endvidere være af en saadan Konsistens, at den kan opbevares, gennemgaa den vanskelige Grødetid. Rugen i 1914 opfylder ingen af disse Betingelser, giver daarligt Meludbytte, har daarlig Bageevne og kan som Følge af den ringe Vægtfylde kun med Vanskelighed staa Grødetiden igennem. Selv om man kaster Rugen nok saa meget fra Morgen til Aften, kan over Halvparten særdeles vel gaa til Grunde i Grødetiden, og Resten kan fordærves i Sommertiden. Den eneste rigtige af Paastandene er, at Rugen i Forhold til dens daarlige hollandske Vægt — meget af den vejer ned til 110—115 Pund hollandsk — er temmelig tør og brugbar selv ved lav Vægt. Den danske Rug maa endvidere under almindelige Omstændigheder stadig blandes med fremmed Rug. Altsaa, der krævedes til Landets normale Rugforsyning meget fremmed Korn — Rugen var ikke alene særlig slet, Høsten var ogsaa meget lille. Dertil kommer, at man ligeledes maatte kunne indse, at for Rugens Vedkommende vilde man være henvist til Amerika som eneste Forsyningskilde, idet de øvrige store Forsyningskilder paa Grund af Krigen var stoppede for Danmark. Endelig burde man have kunnet forudse, at efterhaanden som Tiden gik, maatte Kornet blive dyrere og dyrere, Fragterne højere og højere, jo mere Forraadene udtømtes, og jo mere Beslag Krigens lagde paa Skibsrum og Tonnage, og Tonnagen samtidig skrumpede ind. Derfor vil jeg vove den Paastand, at selv meget store Indkøb paa det daværende Tidspunkt vilde have været en udmærket Forretning. Den højtærede Finansminister roser sig af sin Forsigtighed. Nu ved jeg vel, at Forsigtighed er en Borgmesterdyd, men jeg har ikke hørt, at det i samme Grad skulde være en Finansministerdyd. Der er jo ogsaa andre Dyrer, som kan have deres Værdi for et Medlem af en Regering, og for en Finansminister kan Indsigt i Krigsforhold f. Eks.